

тъ, исклучна ся по нѣмъ и сѣдна на зеленъ-тѣ моравѣ при пѣтника.

— „Кой ли тя знае, сыно, отъ дѣ си; виждашь ми ся не си отъ тѣдѣвашии-тѣ страни.“ Тѣзи думи гы изрече стареца, тѣй щото ся видаше, че има нѣкоѣмъ болка на сърце-то му. Болка-та ѣмъ засвидѣтелствувахъ горѣщи-тѣ сълзи, кои ся протакахъ по сухо-то му набрано лице, кое бѣше опърлено и посърнало отъ вѣтъра и отъ години-тѣ му.

— „Защо плачешъ дѣдо?“ проговори му пѣтника умилно.

— „Не-дѣй мя пита сыно.... азъ, кѣто тя видѣхъ отъ далечъ, присторихъ ти на моя сынъ Иванча.....“

Стареца, като издума тѣзи думи зе да му трепери брада-та, повърта съ глава и вмѣсто да проговори залъ ся съ сълзи и си затули очи-тѣ съ двѣ рѣцѣ....

— „Защо плачешъ дѣдо? каза му пѣтника съ удивленіе и тѣмъ, да нѣмашъ загубенъ сынъ?“

— „Измѣ, сыно, и какъвъ сынъ?..... като тебя: левенъ, юнакъ, младъ и зеленъ — сичка-та ми надѣжда и надѣжда-та на старъ-тѣ му майкѣ!.... очи-тѣ ѣ сѣмъ изтѣкли отъ плачъ.....“

— „Ами, кѣдѣ е? пыташе пѣтника съ любопытство.“

— „Господъ го знае сыно, става три години не съмъ го разбралъ нигдѣ. Въ боя, като зехъ да ловѣмъ хора, една нощъ дохожда при меня, цѣлува на меня и на майка си рѣкѣ — прощава ся, тѣ и до-дне-съ..... и лозія и-мамъ, и нивія далъ Господъ, и ливади, въ кой да гы работи?... Стантъль съмъ пѣдаръ, дѣто ни баща ми, ни дѣдо ми не сѣмъ чували, а и азъ не съмъ ни сѣнувалъ — доди ми до главѣ!...“

— „Ами, не си ли чулъ, на кѣдѣ е?“ повтаряше пѣтника, замисленъ.

— „Веднѣжъ чухъ че е въ Сърбіѣмъ съ градишари-тѣ,